

PAIX LITURGIQUE

Newsletter 27 objavljen dana 17 travanj 2015

STAV KARDINALA SARAHA O MOTUPROPRIJU SUMMORUM PONTIFICUM

Pocetkom ožujka 2015. kardinal Robert Sarah, prefekt Kongregacije za bogoštovlje i disciplinu sakramenata, duže je vremena boravio u Parizu radi predstavljanja knjige u izdanju izdavačke kuce Fayard koju je napisao novinar Nicolas Diat nakon intervjuja s kardinalom. Pod naslovom "Ili Bog ili ništa", knjiga donosi intiman i iznimno zanimljiv portret jednoga od najdiskretnijih, ali i najvažnijih prelata trenutcnoga pontifikata.

Tijekom turneje koja je imala primarnu svrhu promocije kardinal Sarah nije želio provesti vrijeme samo s novinarima, vec i s vjernicima. U svakoj od župa koju je posjetio govorio je o nekoj od važnih tema iz knjige, nikada ne zanemarujući liturgiju. Liturgiji je pak posvetio predavanje u župi Saint-Eugène-Sainte-Cécile, u kojoj se vec 30 godina slave mise u oba oblika rimskog obreda.

Danas vam, kao pretpremijeru knjige, donosimo mišljenje toga gvinejskog kardinala o motupropriju Summorum Pontificum Benedikta XVI. kako ga prenosi novinar Nicolas Diat. Kardinalov stav potvrđuje ono što smo pisali u našem francuskom newsletteru br. 63 kada smo pozdravili njegovo imenovanje: s kardinalom Sarahom "Sveti Otac izabrao je mir, kontinuitet i sposobnost."

Image: rs20150417123511_sarahlivre.jpg

MIŠLJENJE KARDINALA SARAHA O MOTUPROPRIJU

Izvadak iz knjige "Ili Bog ili ništa", intervju s Nicolasom Diatom, Fayard, str. 400-402.

Bilo mi je drago kada je objavljen Summorum Pontificum, imao sam povjerenja i zahvalio sam Bogu za to. Motuproprij mi se cini znakom i dokazom da Crkva, Mater et Magistra, i dalje brižno osluškuje svu svoju djecu, uzimajući u obzir njihove posebnosti. Benedikt XVI. želio je promicati bogatstvo razlicitih duhovnih izražaja, pod uvjetom da oni dovode do pravoga i istinskoga crkvenog zajedništva te jaceg zracenja svetosti Crkve.

Mislim da je lijepi tekst motuproprija posve u skladu sa željama koncilskih otaca. Stoga se ne smijemo pretvarati da smo zaboravili što je stajalo u konstituciji Sacrosanctum Concilium: "Liturgija se, naime, sastoji od nepromjenjivoga, božanski ustanovljenoga dijela te od dijelova koji su podvrgnuti promjenama; oni se tijekom vremena mogu ili cak moraju mijenjati ako se u njih možda uvuklo ono što manje dobro odgovara unutrašnjoj naravi same liturgije ili je postalo manje prikladno."

U popratnom pismu uz Summorum Pontificum papa Benedikt XVI. napisao je sljedece: "Uostalom, ova dva oblika uporabe rimskoga obreda mogu se uzajamno obogacivati: u stari ce se Misal moci i morati unijeti novi sveci te neka od novih predslavlja. Moci ce se još bolje pokazati da se to u misi slavljenoj prema misalu Pavla VI. cesto nije cinilo pa danas upravo svetost staroga obreda privlaci mnoge ljude. Najbolji nacin da Misal Pavla VI. ujedini župne zajednice i u njima bude popularan jest da se misa slavi s dubokim dostojanstvom i u skladu s propisima. Na taj nacin duhovno bogatstvo i teološka dubina toga misala postaju vidljivima."

Vrlo je vjerojatno da su ljudi u slavljenju mise prema starome misalu bolje razumjeli da je ona Kristov cin, a ne ljudski. Osim toga, otajstven i mistagogijski karakter mise u njemu je neposrednije primjetljiv. Cak i kada aktivno sudjelujemo u misi, u njoj ne djelujemo mi, nego Krist. U svome apostolskom pismu Vicesimus Quintus Annus () Ivan Pavao II. ovako je pisao: "Što je to aktivno sudjelovanje? Što treba ciniti? Nažalost, znacenje se toga izraza cesto podrazumijevalo i ogranicavalo na njegove izvanjske elemente, odnosno na potrebu za zajednickim cinom, kao da je rijec o tome da najveći moguci broj osoba nešto pocne konkretno raditi, i to što je prije moguće. Rijec "sudjelovanje" upucuje na središnju radnju u kojoj svi moraju sudjelovati. Ako, dakle, želimo otkriti o kojoj je radnji rijec, prvo moramo razjasniti koja je ta središnja "actio" u kojoj trebaju sudjelovati svi članovi zajednice. Pojam "actio", primijenjen na liturgiju, upucuje na izvore kanona svete mise. Istinska liturgijska radnja jest "oratio" (molitva). Svecana euharistijska oratio, odnosno "kanon", puno je više od*

govora; to je "actio" u najvišem smislu te riječi. Doista, u njoj se događa ljudsko djelovanje koje prelazi u drugi plan i ostavlja prostor za "actio divina", Božje djelovanje."

Motuproprij Summorum Pontificum pokušava pomiriti dva oblika rimskog obreda, a prije svega nastoji nam pomoći da ponovno otkrijemo svetost mise kao "actio Dei", a ne ljudske djelatnosti. Ovdje se dotičemo iznimno važnoga pitanja, a to je problem rasprostranjene nediscipline, kao i nedostatka poštovanja i vjernosti obredu, što može utjecati i na samu valjanost sakramenata."

(*) Cini se da je navedena razmišljanja ipak izrekao Josip Ratzinger (Benedikt XVI.) u knjizi Duh liturgije, a ne Ivan Pavao II. u apostolskom pismu Vicesimus Quintus Annus.